

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od pozwanego Miasta Ł. na rzecz powoda Z. K. kwotę 13.833 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 8.453,50zł od dnia 21 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.155,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie:

1. **pkt 2, oddalającego powództwo ponad kwotę 13.833 zł, tj. co do kwoty 8.159,17 zł;**
2. **pkt 3, zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.155,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Kwestionowanemu rozstrzygnięciu apelujący zarzucił:

1. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez całkowicie dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i, w konsekwencji, przyjęcie, że strona powodowa nie udowodniła wysokości poniesionej szkody;
2. naruszenie przepisu art. 322 k.p.c. poprzez oddalenie żądania naprawienia szkody za zużycie wody i ogrzewanie, w sytuacji, gdy na podstawie rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, sąd winien zasądzić odpowiednią sumę według własnej oceny;
3. naruszenie art. 100 k.p.c. poprzez stosunkowe rozdzielenie kosztów.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący domagał się:

1. zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda, w miejsce kwoty 13.833 zł, kwoty 21.992,17 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 13.873,57 zł od dnia 21 lutego 2017 roku;
2. obciążenia pozwanego kosztami postępowania za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacją nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

Zaskarżony wyrok jest prawidłowy i stanowi wynik właściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia i przyjmuje je za własne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu odwoławczego zarzut ten jest chybiony.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w cytowanym przepisie, polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź

negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności i mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części, obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

W kontekście powyższych uwag stwierdzić należy, że – wbrew twierdzeniom apelującego – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ów Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu I instancji.

Oczywistym jest, że gdy w lokalu zainstalowany jest wodomierz, powód winien wykazać wysokość poniesionej szkody w zakresie zużycia wody, przedkładając odczyt wodomierza za okres, za który domaga się odszkodowania. W sytuacji, gdy powód tego zaniechał, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał jego żądanie za nieudowodnione co do wysokości. Powód nie wyjaśnił także wątpliwości, związanych ze złożonym do akt rozliczeniem kosztów centralnego ogrzewania – kiedy dokument został sporządzony, jakiego okresu rzeczywiście dotyczy i z jakiego względu od całości wydatków odejmowana jest kwota z tytułu ogrzewania lokali użytkowych, znajdujących się na parterze kamienicy. W związku z powyższym, także i to żądanie powoda należało uznać za nieudowodnione co do wysokości.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 322 k.p.c.

Zgodnie z treścią przywołanego przepisu, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Zastosowanie zasady orzekania, przewidzianej w art. 322 k.p.c., pozwala sądowi na uwzględnienie żądania pomimo braku możliwości jego ścisłego udowodnienia. Należy jednak mieć na względzie, że uprawnienie orzekania przez sąd według własnej oceny, nie zwalnia stron z ciężącego na nich ciężaru dowodu (art. 232 zd. pierwsze k.p.c.), ani nie zmienia jego rozkładu (art. 6 k.c.). Sąd może zatem z niego skorzystać dopiero wówczas, gdy po wyczerpaniu wszystkich dostępnych dowodów okaże się, że ściśle udowodnienie żądania jest niemożliwe (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 2007 roku, V CSK 220/07, L., oraz w wyroku z dnia 26 stycznia 1976 roku, I CR 954/75, L.; pogląd ów Sąd Okręgowy w całości podziela).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, że powód miał możliwość udowodnienia wysokości poniesionej szkody i to zarówno w zakresie zużycia wody – poprzez przedłożenie odczytu wodomierza za okres, objęty żądaniem pozwu, jak i w zakresie wydatków na centralne ogrzewanie – poprzez wyjaśnienie wątpliwości Sądu Rejonowego, dotyczących poszczególnych pozycji rozliczenia, znajdujących się na karcie 79 akt. W tej sytuacji,

wobec niewyczerpania możliwości ścisłego udowodnienia wysokości poniesionej przez powoda szkody, nie istniały podstawy do skorzystania przez Sąd I instancji z uprawnienia, przewidzianego w art. 322 k.p.c.

Za chybiony należy również uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 100 k.p.c. poprzez stosunkowe rozdzielenie kosztów.

W oparciu o treść przywołanego przepisu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Cytowany przepis wyraża zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy w sytuacji częściowego uwzględnienia powództwa. W przedmiotowej sprawie powództwo zostało uwzględnione częściowo – niemal w 60%, a zatem Sąd I instancji, czyniąc podstawą orzeczenia o kosztach postępowania przepis art. 100 k.p.c., postąpił w sposób prawidłowy.

W świetle powyższych wywodów, apelacja, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na oddalenie apelacji w całości, strona skarżąca, jako strona przegrywająca postępowanie apelacyjne, w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., winna zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, tj. kwotę 900 zł, której wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).